

בסוד הקרבן, להפריד את הצד
הזה מרוח הקדש, ולתת לו חלק,
כדי שרוח הקדש תתעלה
למעלה.

רבי אחא פתח ואמר, והאש על
המזבח תוקד בו וגו'. והאש על
המזבח תוקד בו, למה? ובער
עליה הכהן עצים בבקר בבקר,
למה? וכהן למה? והרי שנינו
שאש בכל מקום היא דין, והכהן
בא מצד הימין, ורחוק הוא מן
הדין, שהרי אין פה מודמן לדין
לעולמים, וכאן הוא צריך לשרף
דין בעולם, שכתוב ובער עליה
הכהן?

א"ל פה למדנו, אדם שבא לחטא
לפני רבונו, הוא שורף את עצמו
בשלהבת היצר הרע, ויצר הרע
בא מצד של רוח הטמאה, והרי
שורה בו רוח טמאה. ולפעמים
נודעים הקרבנות שבאים מהצד
הזה, וצריך להקריב על המזבח
את מה שדומה לו, ולא מתעלה
ולא מתבטלת אותה רוח הטמאה
בין מהאדם ובין מאותו הצד
שבא ממנו, אלא רק באש של
המזבח, שאותה האש מבערת
את רוח הטמאה ומינים רעים מן
העולם. והכהן מתכונן בזה לתקן
אש שתבער מינים רעים מן
העולם.

ורבן צריף שלא תכבה לעולמים
ולא יחלש הפח והתקף שלה, כדי
לשבר הפח הרע האחר מן
העולם, ולכן לא תכבה. והכהן
יסדר עליה אש בבקר בבקר,
בזמן ששולט הצד שלו ומתעורר
בעולם כדי לבשם את העולם
(ולבסם הדיו), והדינים נכנעים ולא
מתעוררים בעולם. ועל זה שנינו,
יש אש אוכלת אש. אש שלמעלה
אוכלת אש אחרת, אש המזבח
אוכלת אש אחרת. ועל זה האש
הזו לא תכבה לעולמים, והכהן

ובגין כך בעינן פרזא דקרבנא, לאפרשא להאי
סטרא, מרוח קדשא, ולמיהב לה חולקא, בגין
דרוח קדשא תסתלק לעילא.

רבי אחא פתח ואמר, והאש על המזבח תוקד
בו וגו', והאש על המזבח תוקד בו,
אמאי. ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר,
אמאי. וכהנא אמאי. והא תנינן אשא בכל
אתר דינא הוא, וכהנא מסטרא דימינא קא
אתי, ורחיקא הוא מן דינא, דהא כהנא לא
אזדמן בדינא לעלמין, והכא הוא בעי לאוקרא
דינא בעלמא, דכתיב ובער עליה הכהן.

א"ל הכי אוליפנא, בר נש דאתי למחטי קמי
מאריה, הוא אוקיד גרמיה בשלהוביתא

דיצר הרע. ויצר הרע מסטרא דרוח (דף כ"ז ע"ב)
מסאבא קא אתיא, והא שריא ביה רוח
מסאבא. ולזמנין אשתמודען קרבני דאתין
מהאי סטרא, ובעא לקרבא על מדבחא כדדמי
ליה. ולא אשתצי, ולא אתבטל ההוא רוח
מסאבא, בין מבר נש, ובין מההוא סטרא
דאתי מניה, אלא באשא דמדבחא, דההוא
אשא מבערא רוח מסאבא, וזינין בישין
מעלמא, וכהנא בדא אתכוון, לתקנא אשא
דיבער זינין בישין מעלמא.

ועל דא בעי, דלא ידעכון ליה לעלמין, ולא
יתחלש חילא ותוקפא דיליה, לתברא
חילא דתוקפא אחרא בישא מעלמא, ועל דא
לא תכבה. וכהנא יסדר עליה אשא בבקר
בבקר, בזמנא דשלטא סטרא דיליה ואתער
בעלמא, בגין לבסמא עלמא (ס"א ולבסמא
דינא), ואתכפיין דינין, ולא מתערי בעלמא, ועל
דא תנינן, אית אשא אכלא אשא. אשא
דלעילא אכלא אשא אחרא, אשא דמדבחא
אכלא אשא אחרא, ועל דא, אשא דא לא